

SORUMLU SORUNLU

“Derste çok kötü, anlattığım hiçbir şeyi anlamıyor, aklı hep başka yerde.”

“Sayın hocam bu çocuk benim dersimde de böyle.”

“Ha ha! Çok komiksiniz arkadaşlar.”

“Neden gülüyorsunuz, neden öyle diyorsunuz hoca hanım?”

“Zaten Cemil’in okula geldiği mi var ki, ondan güldüm. Hep olduğu gibi, Geçen gün de çarşı Pazar geziyordu aylak aylak.”

Öğretmenler odasında çayımı yudumlarken masanın diğer tarafında oturan öğretmenlerin konuştuklarına kulak misafiri oldum. Öğretmenler Cemil’den bahsederken; o’nun güldüğü zaman ortaya çıkan seyrek dişlerini ve daima insana mahcup mahcup bakan gözlerini bir an hatırlayıverdim.

Sonra bu mahcup çocuğun sınıf oturma düzenindeki yerini ve aslında sınıf içi sosyal yapı içerisindeki konumunu düşünmeye başladım. Sınıfın her konuda kendine çok güvenen öğrencileri, sınıfın daima kendini affettirmeyi başarabilen muzip ve yaramaz öğrencileri, sınıfın beyin takımı olan ve mevzu başarı, rekabet ve matematik öğretmenin gözüne girme gayretiyle nefes alan kusursuz öğrencileri, sınıfın en iyi futbol oynayanları, sınıfın en yakışıklı erkekleri ve sınıfın en zenginleri... Ve Cemil, evet acaba Cemil hangi sosyal gurup içerisindeydi? Hiç biri! O arka sırada oturan öğrencilerin kaderini paylaşıyordu belki de? Sınıfta arka sırada oturan çocukların bakışları, yüz hatları, dertleri, sıkıntıları ve sevinçleri aslında hep birbirine benzer diye içimden geçiverdi. Bütün bunları düşünürken güçlü bir zil sesiyle irkildim ve okul ziline “Dudağımda son bir türkü Gülpembe” melodisiyle kendimi toparladığımda yarım kalan çay bardağının avuçlarımın içinde iyice soğuduğunu zor fark edebilmişim. Öğretmenler Odası katında nöbetçi olan ve yüzünde bir teneffüs nöbetini daha geride bırakmanın mutluluğuyla öğretmenler odasına giren ve “ Arkadaşlar bu çalan öğretmenler ziliydi” cümlesiyle, oturduğum sandalyeden kalkıp çantamı da alarak sınıfın yolunu tuttum.

Sınıfa girdiğimde; sınıf başkanının, “hocam bazı arkadaşlar hiç yerinde durmuyorlar onlara biraz kızabilir misiniz?” serzenişleri ve haylaz öğrencilerin çıkardıkları tatlı sesler eşliğinde sınıfın ortasına geldiğimde sınıf fazlasıyla sessizliğe bürünmüştü. Öğrencilerimi selamlayıp yaptığım küçük uyarılardan sonra, sınıf yoklaması yaparken öğrencilerimin “burda, burda” diye verdikleri cevapları duyarken, “185 Cemil” dediğimde, aslında beklediğim sessizliği

duymak beni tekrar üzmüştü. Evet, Cemil bu gün de okula gelmemiştir. Az öne öğretmenler odasında Cemil ile ilgili konuşulanları hatırladım ve ben de içimden Cemil'e kızmaya başladım. O an aklımdan geçen fikir uygun bir zamanda Cemil'in evine ziyarete gitmek olmuştu. Dersten sonra konuyu müdür beye açtım ve Cemil'in evine ziyarete gitmeye karar verdik.

Okul müdürümüz ve beden eğitimi öğretmenimizle elimize küçük ikramlıklar alarak Cemilin evinin yolunu tuttuk. Cemil yüksek bir dağ köyünde oturuyor ve okula okul servisi ile gidip geliyordu. Aramızda dağların manzarasının çok güzel olduğu ve ağaçların renk cümbüşü içerisinde olduğu gibi konuşmalar geçiyordu. Biz otomobilimizle yüksek ve uçurumlarla dolu ve bir o kadar da tehlikeli yolları geride bırakırken, bu yolları ve dağları her gün geride bırakarak okumak, eğitim almak, ailesine, vatanına umut olmak ve de adam olmak için bu yolları ve dağları her gün aşan öğrencilerin kaderlerinin zorluklarla yoğrulmuş olduğunu düşündüm. Bu yüksek dağlar ve temiz hava gerçekten övülmeye değerdi. Fakat bizim ara sıra geldiğimiz, manzarasından ve temiz havasından dem vurduğumuz bu coğrafya buralarda yaşayan insanımızın alın yazısı ve imtihanıdır. Tıpkı evinde kalorifer yanan ve kahvaltısını güzelce yaptıktan sonra okuluna hemencecik yetişebilen öğrencilere karşılık Cemil ve Cemil gibi öğrencilerin yarı aç yarı tok, yazın ter içinde kışın ise soğuktan elleri ve ayakları buz tutmuş öğrencilerin kıyaslandığı ve aynı başarının beklenmesinin bu öğrenciler için alın yazısı olduğu gibi. Bu düşünceler içerisinde otomobilin arka koltuğunda ilerlerken müdür bey "İşte geldik" dedi.

Arabadan aşağıya indiğimde ayakkabılarımın çamura saplanması beni üzmüştü. Cemil'in evine baktığımda yarısı toprak seviyesinden aşağıda, duvarları sıvasız ve boyasız bu küçük evin örtüsü yıllara meydan okuyamayarak pas içerisinde kalmıştı. Bu garip yapının içerisinde yaşam emaresinin olduğunu ispatlayan bacadan yavaş yavaş çıkan dumanların olduğunu görmek ise beni biraz mutlu etmişti. Eve yaklaştığımızda girişteki tahta ayakkabılıkta duran eskimiş ayakkabı ve çizmeler son derece temiz ve muntazamdı. Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye adım attığımda buz gibi zeminde üşüyen ayaklarıma, Cemil'in seyrek dişleri ve her zamanki gibi mahcup mahcup bakan gözlerini görünce hiç aldırış etmedim. Cemil çekingen bir eda ile bizi içeriye davet etti. Evin duvarları dökük, boyası solmuş, eşyalar çok eskiydi fakat evdeki düzen gözden kaçmıyordu. Cemil bizi "Sobalı odaya geçelim hocam" diyerek yönlendirdi. İçeri girdiğimizde yatağa bağımlı hasta olduğu çok çabuk fark edilen yaşlı ve nur yüzlü bir teyze ile karşılaştık. Zorlu yolları ve yüksek dağları aşmaya başladığım anda, içine girdiğim duygu yoğunluğu Cemil'in annesini gördüğümde zirveye çıkmıştı. Teyze yaşlı, hasta ve

yorgun gözlerle Cemil'e bakarak "Oğlum misafirlerin mi geldi?" dedi. "Evet, anne öğretmenlerim gelmiş." Diyerek cevap verdi Cemil. "Oğlum sobaya odun at, misafirlerimiz üşümesin." dedi yaşlı teyze. Cemil dışarıdan getirdiği bir kucak odunu en az bu ev kadar eski olan sobaya doldurduğunda sobanın zamanla eskiyerek delinen gövdesinden çıkan duman ve alev dikkatlerimizi sobanın üzerine çekmişti. Biz, bu yokluk içerisindeki hayatı acı acı içermize çekerken yaşlı teyze ağrılarından, sıkıntı ve meşakkatle geçen hayatından, yoksulluktan ve eşini kaybettiğinden bahsetmeye başladı. Ben ise Cemil'in babasının olmadığını bilmiyordum. Nasıl olur da ben bir öğretmen olarak öğrencilerimin bu bilgilerine sahip olamazdım! Bu olayı meslek hayatımın bir tecrübesi olarak aklımın bir köşesine yazdım ve her zaman öğrencilerimin aile hayatını daha iyi tanımam gerektiğini içimden geçirdim. Müdür bey Cemil'in çok sık devamsızlık yaptığından ve netice olarak derslerinden geri kaldığından bahsetti. Cemil'in annesi Cemil için hayır dualarla başlayan cümlelerinden sonra;" Cemil evimizin direğidir, evimizi o geçindiriyor, tarlada bağda, bahçede o çalışıyor, çarşı Pazar evimizin her ihtiyacını o alıyor. Cemil'in okula gidememesine ben de çok üzülüyorum ama Cemil sabahleyin uyandığında önce benim sobamı yakıyor sonra benim için kahvaltı hazırlıyor ve benim hizmetimi yapıyor, bundan dolayı da sürekli öğrenci servisine geç kalıyor." dedi. Müdür bey ise servis şoförüyle konuşacağını söyledi.

Yaşlı teyzenin Cemil ile ilgi anlattığı bu şeyler bizi çok duygulandırmıştı. O an Cemil ile göz göze geldik, Cemil annesinin anlattığı şeylerden çok mutlu olmuştu ve gözlerimize bakarken; her zaman alışa geldiğimiz mahcup bakışlarla değil de savaş kazanmış muzaffer komutan edasıyla bakıyordu. Ve bu beni fazlasıyla mutlu etmişti. Cemil'in sınıf içerisindeki konumunu daha da iyi anlamıştım. O sınıfta arka sırada oturan sürekli devamsızlıklar yapan çocuk, aslında hepimiz için örnek bir insandı ve cennetin bile ayaklarının altında olan bir insanın yani bir ananın en zor zamanlarında aldığı nefes olmuştu. Keşke benim de annem yaşasaydı ve keşke Cemil ile daha erken tanışsaydım. Her zaman öğrenciler öğretmenlerden bir şeyler öğrenmez biz de bazen öğrencilerimizden bir şeyler öğreniriz, bu bir hayat dersi olabilir, tıpkı o gün olduğu gibi.

Cemil 'güzel' demektir. Seyrek dişli ve sürekli mahcup mahcup bakan, omuzlarında koca dağlar kadar yük taşıyan ve bizim bilmeyerek ön yargıyla baktığımız bu çocuk gerçekten güzel çocuktur. Rahmetli babası belki de Cemil'e bu ismi verirken bu günler için vermişti.